

Slovenski Gospodar.

List ljudstvu v poduk in zabavo.

Izhaja vsak četrtek in velja s poštno vred in v Mariboru s pošiljanjem doma za celo leto 2 gl. 50 kr., za pol leta 1 gl. 30 kr., za četrť leta 65 kr. — Naročnina se pošilja upravništvu v tiskarni sv. Cirila, koroske ulice hatv. 5. — Doležniki tiskovnega društva dobivajo list l. ex posebno naročnino.

Posamezni listi dobje se v tiskarni in pri g. Novak-u na velikem trgu po 5 kr. Rokopisi se ne vračajo, napačani listi se ne sprojemajo. Za oznanila se plačuje od navadne vrstice, če se natisne enkrat, po 5 kr., dvakrat 12 kr., trikrat 16 kr.

Kakšen namen ima socijalna demokracija?

Beseda »socijalna demokracija« vam bo že znana; saj so socijalni demokratje v V. kuriji pri prvotnih volitvah pri nas na večih krajih zmagali in kmalu tudi pri nas več ne bo kraja, kamor ne bi prišli najeti agentje, kateri se trudijo po razširjanju ničvrednih listov, kakor »Delavca«, »Luči«, po ničvrednih knjigah, po svojih slepilnih govorih prevarat ljudij in jih pridobiti na videz za svoje socijalistične zmote, katere opisujejo nevednežem kot čisto resnico, prav za prav pa tem potom za one, katerim služijo, od katerih imajo svojo dobro plačo, in ti so — bogati židovi.

Le poglejte si vsakega natančneje, kateri vam bo prišel ponujati takih umazanih stvari in vprašajte ga: kdo si? Ali si na glasu kot dober, pošten kristjan, ki vestno izpolnjuje svoje dolžnosti in si na pošten način služi svoj kruh? Kako govoriš? Ali je tudi tebi sveto, kar je nam sveto? Ali so tvoje besede takošne, kakoršne se spodobijo poštemu možu? Ne značijo že tvoje besede ničvrednega potepuha, ki se je prišel lagat iz tujega k nam, ko ni mogel več izhajati s svojim lažnim jezikom v domačem kraju?

Vi, slovenski možje, poslušajte ga, kaj vam pravi, in potem razsodite, če so njegove besede spodbudljive ali pohujšljive, da se spodtikajo nad njimi pošteni ljudje. Poglejte si tudi one, kateri se pajdašijo s takimi agenti in pritrjujejo njihovim besedam. Teško je verjetno, da bodo to najbolj spoštovani fantje in možje v okolici. Že osebe, katere vas hočejo osrečiti s svojo robo, navadno ne obetajo mnogo.

Ali zdaj si še oglejmo stvar samo, katero nam vsiljujejo. Mi jo moramo vendar prej poznati, ko jo kupimo ter jo vzamemo pod svojo streho. Za nepotrebne, že celo ne za škodljive stvari vendar ne daje človek dandanes svojega denarja, ko ima tako drugih izdaj le preveč. Dandanes se je treba stresti res za vsak belič.

Torej kaj nam hočejo prodati agentje? »Delavca«, »Luči« in druge take knjige. Če bi bile potrebne ali koristne, da bi prinesle blagoslov in srečo v hišo, naj bi bilo; to bi se že še pritrvalo, da se kupijo. Ako pa tega ne storijo, potem se le naj zgubijo takoj, ki so jih prinesli ali če so jih vsilili, v ogenj s takimi stvarmi! V slovenski hiši ne sme biti nič nepoštenega! Tukaj je krščanski mir in čednost doma. Tako se možato ravna. In kdor bo tako ravnal kot pošten, slovenski mož, ne bo na noben način v svojo hišo »Delavca«, »Luči« in drugih takih stvari sprejel, ker se po njih širi socijalna demokracija, katera ni sreča za človeštvo, temveč velika nesreča.

Socijalna demokracija ni do zdaj osrečila, kar obstoji, ubogega trpečega človeštva, in ga tudi ne bo nikdar, pač pa bogate židove, kateri so jo na dan spravili, ka-

teri jo zdaj vodijo. Namen socijalne demokracije — dobro me poslušajte! — uboge delavce preslepiti, jih spraviti v sužnost židov, krščanske narode odvisne storiti od židovskih bogatašev in drugih kapitalistov. Ti se poslužujejo socijalne demokracije bodisi tako ali tako kot sredstva, da si varujejo svoj denar. Ti hujskajo delavce in prosto ljudstvo po svojih listih in svojih agentih. Za celim socijalističnim gibanjem so židovi.

Bogatin Rotšild vam je znan. Gotovo ste že čuli, da ima on več milijonov, kakor cela Avstrija prebivalcev, Pa še drugih takih židovskih bogatašev pozna svet. Da bi jih varovali, ne morejo imeti vojaških straž. Te so zato tukaj, da čuvajo državo, in ne židovskih kapitalistov. Toda ti si znajo pomagati. Kako, to vam hočem povedati.

Dandanes je pač velika beda na svetu. Krščanska ljubezen, ki je prej vladala med delodajavci in delavci, se je morala umakniti trdosrčnosti, neusmiljenosti velikih podjetnikov, ki samo hlepijo po zlatu. Da pridejo do tega, so jim dobra vsa sredstva. Človek jim je tudi le za tako orodje, katerega rabijo, dokler je za kaj, potem ga pa vržejo v kraj.

Katoliška cerkev je vselej obsojala tako početje, kar neovrgljivo potrjuje zgodovina. Seveda ta obsodba ni bila ravno ljuba bogatašem. Zaslepljeni po zlatem teletu, so zaničevali vse opomine svete cerkve, njo samo pa hudo sovražili, ker jih je opominjala, da morajo s človekom ravnati po človeško.

Da bi se maščevali nad njo, so odtujili delavce cerkvi s svojim vzgledom, s svojo besedo, pred vsem pa, da so jih ovirali v izpolnjevanju krščanskih dolžnostij. Ni čuda več, da so delavci tako izgubili vero in z njo upanje na boljšo bodočnost po smrti. Za sveta, večno lepa nebesa, katera so jim vzeli hudobneži, da so jih zapeljali v nevero, na kriva pota, hoteli so imeti odškodnino, hoteli so imeti tukaj na svetu svoj raj. Tako pa je nastala velika nevarnost za bogatine, pred vsem židovske.

Da bi odvrnili od sebe nevarnost ti gospodje, čujte, kaj so storili! Da ne bi ubogi delavci, katerim so izruvali iz src sveto vero, na nje planili in pograbili njihove zaklade, so se jih polastili na prav zvit način. Začeli so po svojih dobro plačanih agentih zbirati uboge delavce v svoj židovski tabor. Da so jih dobili, vrgli so jim splepilo pred oči. Omamili so jih po svojih izmišljenih naukih o prihodnji socijalistični državi, katera se ne da nikdar vresničiti, kakor ste že brali v »Slov. Gospodarju.« Ali nekaj ima za-se, namreč to, da obeta ubogemu delavcu, katerega vrh bēde in nadloge po izgubi sv. vere še tako strašno muči nikdar nenasitljivo poželenje po vživanju na tem svetu, pravim obeta enkrat zemeljsko srečo, vso zemeljsko srečo. Ta bi bila

za delavca, nič delati in dobro živeti. To jim obljubuje enkrat, a kedaj, tega ne pove.

Ravnanje židovskih agentov z delavci se da razjasniti na tem primeru. Oče ima porednega sinka, ki se vedno joka in prosí. Da bi ga potolažil, mu obljubi, da mu bo že nekaj prinesel, če bo tiho. Za kratko potihne otrok, pa kmalu se začne zopet jokati. Zato mu obljubuje oče z nova »nekaj.« Takšen nekaj so socijalistični nauki, s katerimi nase vežejo socijalistični voditelji delavce. Da ni tako ravnanje z ubogim, zdelanim trpinom ne samo nekrščansko, temveč za odraslega človeka naravnost neumno, menda spoznate. Tako narediti z ubogim, sestradanim delavcem more le socijalistična zlobnost.

(Konec prih.)

Cerkvene zadeve.

Razstava cerkvene obleke v mariborski bogoslovnici.

Preteklo nedeljo, dné 25. aprila, je oznanjala belorumena zastava, vihrajoča iznad bogoslovnice mimogredočim nekaj nenavadnega. In res je bilo to nekaj imenitnega, kajti na ta dan se je slovesno otvorila razstava cerkvene obleke, katero je priredila »družba vednega čiščenja presv. Rešnj. Telesa.« Po poznem opraviilu v stolnici, ob 11. uri, se je zbralo mnogo ljudstva pred nekdanjo gimnazijo, ki je čakalo na prihod mil. knezoškofa. Vkljub slabemu vremenu, ki jih tudi zjutraj ni oviralo od procesije v frančiškansko cerkev, prišli so z veseljem, da sami otvorijo to razstavo in izročijo svojemu namenu sad one družbe, za katero se tako močno zanimajo. Navzoči so bili razun načelnika, preč. g. stolnega dekana Lovrenca Herg, še preč. gg. kanoniki J. Bohine, K. Hribovšek, dr. J. Pajek in dr. J. Mlakar, več duhovnikov in bogoslovci; nadalje družba gospic in gospâ in mnogo raznovrstnega občinstva.

Preč. g. stolni dekan kot načelnik pozdravijo mil. knezoškofa in navzoče, razložijo na kratko v nemškem in slovenskem govoru blag namen družbe, njene uspehe v pretečenem društvenem letu, in se zahvalijo vsem, ki so častili Jezusa v tabernakelju bodisi z molitvijo, bodisi dejanjsko s tem, da so prirejevali in priskrbeli cerkveno obleko, ki se tukaj razstavlja. H koncu prosijo mil. knezoškofa, da blagovolijo razstavo otvoriti in podeliti vsem višjepastirski blagoslov.

Na to povzamejo besedo mil. knezoškof in v daljšem krasnem govoru pojasnijo dvojno lepo lastnost, ki jo ima družba, namreč molitev in delo. V uvodu pravijo, da že sedmokrat prihajajo k taki slavnosti in vselej z velikim veseljem in vselej so spregovorili, a danes so hoteli molčati in zakaj? »Če jaz molčim«, tako nekako pravijo, »govori vam danes ta razstava, če jaz molčim, govori obilno število udov, ki je lansko leto pristopilo, govori denar, ki se je nabral za izdelovanje cerkvenih oblačil, govori ogromna svota 28.000 gld., ki so se do sedaj tekom let nabrali v ta namen, govori siromašne cerkve moje škofije, ki so bile obdarovane, vse govori z jasnim in zgovornim jezikom.« Pa vendar si ne morejo kaj, da bi tudi danes ne spregovorili, in se ne zahvalili družbi za gorečnost, ki jo skazujejo Jezusu v najsvet. zakramentu. »Na tvoje zidove, Jeruzalem, sem čuvaje postavil; cel dan in celo noč, nikdar ne bodo molčali.« (Iz. 62, 6.) Taki čuvaji so udje te družbe, ki vedno molijo Jezusa v tabernakelju.

Ali ne samo z vedno molitvijo se časti Jezus, ampak tudi z dejanjem tako, da se more dostojno opravljati njegova služba. Kajti vse se suče okoli Jezusa v tabernakelju, vsa duhovska čast izvira iz najsvet. zakra-

menta in je zavoljo njega. Za tako olepšavo božje službe pa je treba denarja, mnogo denarja, in tudi v tem se odlikujejo udje, da tako radodarno prinašajo doneske. V celej škofiji tako lepo cvetejo družbe vednega čiščenja, vidi se njih obilen blagoslov božji; duhovniki naj bodo apostoli za nje, naj jih razširjajo; posebno opominjajo mil. knez bogoslovce, ki bodo letos stopili v pastirsko službo, da postanejo taki apostoli. Danšanes je silno potrebno, da se vrnemo spet h Kristusu. In tu navajajo besede slavno vladajočega papeža Leona XIII. iz neke okrožnice: »Sanatio omnium malorum est remigratio ad Christum Jesum — ozdravljenje vsega zla je potovanje nazaj k Jezusu Kristusu.« Te besede se prav lepo vjemajo z besedami sv. Pavla do Efežanov: »Instaurare omnia in Christo — ponoviti vse v Kristusu« (Efež. 1, 10). Da se oklenejo zopet Kristusa, za to vneajo mil. knez navzoče z ognjevitimi besedami. Koncem se izrazijo svojo zahvalo vsem, ki so kaj pripomogli k čiščenju najsvetejšega zakramenta, posebno onim, ki so priredili in oskrbeli razstavo tako krasnih cerkvenih paramentov in podelijo navzočim svoj višjepastirski blagoslov.

Na to si ogledajo med prijaznimi pogovori v spremstvu odbora posamezna oblačila. Tako se je končala ta znamenita slovesnost. Razstava je trajala 3 dni in imela mnogo obiskovalcev.

Iz letnega poročila je razvidno, da je družba narasla za 1422 novih udov; za napravo potrebne cerkvene obleke se je nabralo 3113 gld. 28 kr. in za to se je oskrbelo 551 raznovrstnih rečij. Zares velik vspeh, obilen blagoslov božji! Bodimo torej stanovitni in goreči v čiščenju Jezusa Kristusa v najsvetejšem zakramentu, potujmo zopet h Kristusu nazaj in ponovimo vse v njem!

Bodi čiščen, hvaljen vsaki čas,
Najsvetejši božji zakrament!

Gospodarske stvari.

Dežni plašč iz lipovega vlakna.

Kadar je po letu grdo deževno vreme, ne vidimo mnogo ljudij na planem, temuč pod streho si najdejo zavetje in delo. Le ubogi pastirji morajo pohajkovati za živino in dostikrat prezebat, da je kaj. Dežnik mu neradi dajo, ker ga kmalu raztrga, pa ga — tudi večkrat v gošči — ne more lahko rabiti. Druga obleka pa drži mokroto le nekaj časa, potem pa pride ta do kože, kjer je vsakemu neljub gost. Premočenju sledi navadno prehlajenje, to pa navadno začetek nevarne bolezn.

Tega vsega se ubogi pastir ubrani, ako se mu oskrbi prav priprosti deževni plašč. Najbolj trpežen se ta pa napravi iz vlakna, ki se nahaja pod lipovo skorjo. Samo treba je znati, prvič vlakno ali ličeje prirediti, drugič pa iz njega plašč narediti.

V ta namen mora se lipa posekati, kadar se skorja da omajati. Lepo omajano — ne raztrgano skorjo treba razgrnjeno položiti v vodo, da je vedno mokra. Zato jo moramo potežiti s kamenjem, kajti posušiti se ona nikdar ne sme. Tako jo pustimo ležati po več tednov, dokler se ličeje ali znotranji mehki lub ne da od skorje lepo cepiti. Sedaj izvzamemo skorjo in začnemo cepiti ličeje od skorje. To naj ima podobo navadnemu traku ali »pantelcu«, za prst širokemu. Dolgost se mora mu pa že prej določiti, namreč velja približno ta, da sega pastirju od tal do glave. Ko se je tacihi trakovi nalupilo že precej, začne se narejati iz njih plašč.

Sedaj se potrebuje tanka ali močna »špagat«. To je dobro še poveščiti enako čevljarsko »dreto«. Nabere se nekaj trakovi in sicer se morajo izbirati močnejši konci, da jih je tukaj za mali prst debelo. Sedaj se ti konci